

KAMBUR SAMİ İLE BOKSÖR BERİVAN

Mustafa Çiftci

■ Madem anlatmaya başladık, hemen baştan söyleyeyim. “Kambur Sami” benim. Yiğit namıyla anılmış ama benim anılacak bir yiğitliğim yok. Kendimi bildim bileli çabuk hasta olurum. Zaten çok hasta olduğum için kamburluğuma sıra gelmedi herhâlde. Yani şikâyet olsun diye değil de durumumu tarif edeyim diye “hastalanırım” diyorum. Yoksa ne dertler, ne dertliler var şu yalan dünyada.

Belimin kamburluğu ilk kez öğretmenimin dikkatini çekti. “Oğlum Sami şöyle dik dur bakalım.” dedi. Ama ben dik durunca zorlanıyordum. Öğretmenim aileme söylemek istedi ama ailemden kimseyi okula getiremedi. Bizimkilerin derdi benim kamburluğumdan çok geçim derdiydi. Babamın düzgün düzenli bir işi yoktu. Yazın mısır satardı. Kışın ise kestane. Annem bel ağrıları izin verdiği zamanlarda temizliğe giderdi. Ama temizliğe çağıran insanlar ağır işler yapmasını istediğinde yapamıyordu. O sebepten annemi çok zorda kaldıkça istemiyorlardı. Bu hengâmede dört çocuk vardı. En küçükleri ben. Yani kim ne yapsın Sami'nin kamburluğunu. Ailemden kimse gelmeyince öğretmenim bizim eve geldi. Ama o gün babam toptan mısır almıştı. Biz mısırların bir kısmını güneşe sermişiz küflenmesin diye. Diğer kısmını soyuyoruz. Ev harman yeri gibi olmuş. Annemin bel ağrıları tutmuş. Belini sıkı sıkı kuşakla sarmış. Dört çocuk da mısırların arasında toza batmış. Öğretmenime oturacak yeri bile zor gösterdik. Öğretmenim normalde tatlı dilli bir insandır. Ama o gün kadıncağızın dili tutuldu. Hâl hatır sordu. Annemle konuşmak ne mümkün, beli ağrıyor. Zaten ağrımasa da annem pek az konuşur. O gün öğretmenim benim kamburluğumdan hiç bahsetmedi. Evin hâli, bizim durumumuz hocamın dili tutuldu sanki konuşmadan ayrıldı.

Öyle böyle geçti gitti zaman. Bu arada arkadaşlarım benim kamburluğumla dalga geçmediler. Belki akıllarına gelmedi. Çünkü benim öksürük şişesinin dibi gibi gözlüklerim vardı. Ve okulda adım “şişe cam”

idi. Bir insanda birden fazla kusur varsa herhâlde en çok yüzündeki kusur dikkat çekiyor. Millet benim kamburluğumu dile getirmeyince benim de aklıma gelmedi, öylece büyüdük.

Liseyi bitirdim. “Babam gel mısır kazanının başında dur.” dedi ama ben inatla liseyi bitirdim. Askere gidene kadar kamburluğum aklıma gelmiyordu hiç. Askerlik şubesinden muayene günü aldım. O zaman bir arkadaşım dedi ki: “Sami eğer istersen askere gitme, kambursun sen, istersen muaf olursun. Ama unutmaya askerden çürük alırsan. Millet ne der? Kambur oluşun o zaman milletin diline düşer. Askerlik bile yaptırmadılar, derler. Ama bir de şu tarafı var ki kamburluk raporu alırsan devlet seni memur eder. Özürlü kadrosundan işe girersin.”

Beni aldı bir düşünce. Nasıl etsem diye kimseye de soramıyorum. O gün anladım ki benim akıl danışacak kimsem yok. Askere gitmesem adam yerine koymayacaklar. Ama devlet de beni kambur sayıp işe verecekse o zaman da babamın mısır kazanından kurtulurum. Karar veremedim. Sonra işi oluruna bırakayım, madem ben karar veremiyorum devlet karar versin dedim. Doktorlar ne derse ses etmeyeceğim, onlar ne derse doğru derler herhâlde dedim.

Askerî hastaneye sevk ettiler beni. Doktorlar baktılar ben de baktım aynada uzun uzun kendime. Doktor bakınca insanın kendine bakası geliyor. Kamburumu aynada sanki ilk defa seyrettim. Doktor dedi ki: “Oğlum sen bu hâlde askerlik yapamazsın. Üzülme herkesin başında bir dert sıkıntı var. Senin ki de bu olsun. Kamburunla yaşayıp gidersin. Gençsin, aklına başka şeyler getirme askere gidemedim diye üzülme. Bu devlet seni açıkta koymaz. İş verir sen de geçinip gidersin.”

Doktorun dediği gibi de oldu. Devlete müracaat ettim. Beklemeye başladım. Zaten bu bekleyişte kimse bana askerliğimi sormadı. Benim asker olmamı bekleyen zaten yokmuş ki...

Çok sürmedi devlet beni memur etti. Anamla babamla helalleşip memur olduğum yere geldim. Pansiyonda kalmaya başladım. Benim kamburluğum zaman zaman ağrı yapardı da umursamazdım. Belli bir zaman sonra ağrılarım artmaya başladı. Doktora gideyim, dedim. Doktor dedi ki: “Oğlum fizik tedavi olsan, egzersiz yapsan iyi olur.” Ben de tamam dedim. Bir yer var, dediler. Hem spor salonu hem fizik tedavi seansları var. Merkeze gittim. Kayıt yaptırdım. Ve fizik tedaviye başladık. Sanki benim kamburum bir sıkılmış yumruk idi ve o yumruğu usul usul açtılar. Meğer kamburluk akciğerlere de baskı yaparmış. Nefesim bile rahatladı.

Ama nefesimi kesecek bir kişi varmış. İşte o spor salonunda onunla karşılaştım. Spor salonunun bir de kafeteryası var. Orada hem portakal suyu ve hem de kahve satılıyor. Ben kahve içerek büyümediğim için heveslendim. Burada her kahveden denemek istedim. Kahve almak için sıraya girdim. Kahve hevesiyle girdiğim sırada Berivan'ı gördüm. Saçlarına vuruldum, gülüşüne hasta

oldum diyeceğim ama sonradan öğrendim saçları peruk imiş. İşte varın hesap edin yüzü ne kadar güzel ki peruk saçla bile beni perişan edebiliyor. Ben ilk gün üst üste beş tane kahve içtim. Beşinci kahvede Berivan konuştu:

-Herhâlde sıkı tiryakisiniz.

Benim liseden aklımda kalmış;

-Tiryaki Hasan Paşa gibi oldum... dedim.

Gülüştüğ. Sonra servis saati bitti tezgâh kapandı. Salon zaten gün boyu açık. Berivan tezgâhı temizledi. Sonra aşağıya salona indi. Ben de peşinden indim. Soyunma odalarına geçti. Ben bekledim. Az sonra boks hocasıyla Berivan ringe çıktı. Kız aynı kız ama saçı değişik o zaman kendime kızdım. "Sen ne anlarsın oğlum sevda çekmekten. Kızın peruk saçını bile anlamadın." dedim.

Sonraki günler ben kahve içe içe midemi delecekken Berivan anlayışlı çıktı.

-Ben kahve servisini bitirene kadar beklerseniz. Servisle antrenman arasında yarım saatim oluyor o arada beraber içelim kahvemizi... dedi.

Berivan böylelikle benim hâlimden anlamış oldu. İnsanın karşısına hâlden anlayan biri her zaman çıkmıyor ki. Pek sevindim. Beklerken, tezgâhta duruşu nasıl, kahveleri nasıl hazırlıyor hep dikkat ettim. Saçlarını kulağının arkasına atar zannediyordum. Filmlerde öyle oluyor ya. Ama Berivan hiç kulağıyla, saçıyla uğraşmadı. Meğer peruk bunun içinmiş.

O günden sonra kahve içerek beklemedim. Bir kahve aldım bitirmedim oyalandım. Çünkü kahve içe içe midemi delmekten korktum. Berivan'ın işi bitince her gün bana yarım saat ayırdı, sonra antrenmana gitti. Neden boks yaptığını bana da anlattı. Meğer rahmetli babası sabah ezanı saatinde kalkıp radyodan Muhammed Ali maçlarını takip edermiş. Berivan da sabah o saatte uyanır babasının kucağında radyodan maçı dinlermiş. Maksat babayla vakit geçirmek. Boks bahane tabii. Ama babası bahaneye kanmış, Berivan'ın boks aşkına inanmış. "Boksör olacak kızım benim." demiş. "Keşke benim babamın da benimle ilgili hevesleri olsaydı." dedim. Ama olmadı. Evladının hevesine ortak olacak baba değildi bizimki.

Neyse mesele ben değilim. Mesele Berivan. Aylarca o boks yaptı, ben seyrettim. Zaten memurluk boş vakit idaresidir. Ben de boş vakitlerimi hep Berivan'la doldurdum. İnsanın arkadaşı olmayınca sevdasını annesine anlatmak ihtiyacı duyuyor. Anneme anlattım. Annem başta hevesle dinledi sonra. "Boks yapmak neymiş. O seni bir yumrukta yere serer. Hem öyle kızlar erkek gibi olur. Evimizde şöyle nazlı nazlı salınacak kız bulurum ben sana. Nereden çıktı boksörlük?" dedi.

Ama Berivan duygulu kızdı. Hassas bir yüreği vardı. Benim de kendime göre denemelerim var. Kaç kere denedim. Hasta hikâyesi, gariban derdi, yoksulluk hatırası anlattım. Hepsinde ağladı. Bir kız garibanlara acıyorsa korkmayacaktır. Bir de tertip düzeni nasıl diye baktım. Kahve tezgâhında çalışırken, önlüğü,

tezgâhı, fincanı hep tertemiz idi.

Berivan ile böyle tıkrır mıkır konuşur, gülüşürken bir antrenör meselesi çıktı. Spor salonuna devam eden bir çocuk var. Beni kenara çekti. “Senin Berivan ile antrenörü arasında mesele var. Seninle gönül eğliyor. Esasen antrenörünü seviyor.” dedi. Ben deliye döndüm. Evde, iş yerinde hep düşündüm. İçimden hain bir ses meseleyi benim kamburluğuma getiriyordu. “Sen kambursun onun için sana bakmaz tabii.” diyordu. Daha evvel ben de kamburluğumun altında ezilirdim. “Lakin bu sefer olmaz, bu sefer ezilmek yok, dik duracağım. Dik duracak ve boksör yârim Berivan’ı kimselere bırakmayacağım.” dedim.

Sonra meseleye sakın sakın baktım. Antrenörü seyrettim. Gençcecik parlak bir şey. Kendince dereceli boksör imiş. Yani görünüşte temiz çocuk ama işte bizim meselemiz ayrı...

Berivan sporculara mahsus bir sakinlik ile yaşarken antrenör ringde sürekli hırslandırıyor. Sürekli kızdırmak, çileden çıkartmak, o hırsını ringe taşımak istiyordu. Ben öyle gözledim yani.

Ben ne edeceğimi şaşırdım. Danışacak görüşecek kimsem yok. Berivan’la direkt konuşsam benden kaçır, gider diye korkuyorum. Tek benimle arkadaş kalsın ama ayrılmasın diyorum.

Böylece epeyce bir zaman geçirdim. Hep antrenmanlarını seyrettim. Antrenör çocuk işi bitince salonda hiç durmuyor kendisinin farklı yerlerde hep dersleri varmış. Hemen salondan ayrılıyor. Berivan antrenmandan sonra yoruluyor, konuşmuyor, saçları dağınık, terli oturuyor. O zaman uzanmak, saçını gözünün gönünden almak istiyorum. O antrenör çocuk sana neler yapıyor demek istiyorum. Ama Berivan’a dokunamıyorum ki o cesaret bende yok. Ama bir şeyi fark ediyorum. Berivan kahve yaparken, benimle konuşurken sakın ama antrenmandan sonra hırslı hırslı bir şeyler anlatıyor. “Yaşadığım yer görecektir, herkes bilecek, ben nasıl yumrukla yıkaacağım onların sırtmalarını, arkamdan atmalarını...” diyor. “Deme böyle şeyler. Arkandan atsınlar ne olur? Sana gülsünler sırtısınlar hepsi boş. Sen kıymetlisin kuzum Berivan.” demek istiyorum. Ama anlıyorum ki Berivan’ı gaza getirmek için bu lafları hep o antrenör çocuk anlatıyor. Ama hayat öyle yumrukla, kızmakla, köpürmekle olmaz. Bunu biliyorum ama Berivan’a anlatamıyorum.

Belki de boksör kısmına gerekiyor böyle kuru hırslar diyerek sabrettim. Sonra bir şeyi fark ettim. Berivan maçları kazanır da Millî Takım’a girerse antrenörüne de epey faydası olacak. Yani antrenör biraz da kendine çalışıyor. Zaten antrenör de taşradan hiç çıkmamış. Berivan onun büyük şehir bileti olacak.

Sonunda bir tarihî maç olacak, dediler. Berivan bu maçı kazanırsa Millî Takım’a seçilme imkânı olacak. Yenilirse her şeyi sil baştan yapması gerekecek. Berivan, “Benim o kadar sabrım yok. Bu maçı alamazsam bırakırım ben bu boksu.” diyor. “Bence de bırak valla.” diyemiyorum. “Hayırlısı...” diyor, susuyorum.

Maç günü geldi. Sabaha kadar dua ettim. Berivan bana kalsın diye maçta yenilsin demek vicdanıma doğru gelmiyordu ama bir de gönül vardı işte. Çelişkiler içinde sabaha kadar uyumadım.

Maçta Berivan, ateşle yaklaşsan patlayacak kadar hırslıydı. Ama karşısındaki kızdan ben bile korktum. Kız adam azmanıydı. Berivan o kızın karşısında taze gelin gibi süzüldü kaldı. Olmadı yani. Maçı kaybetti. Ben sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Antrenör maç boyunca yırttı kendini. Ama olmayınca olmuyor işte.

Berivan yenildi. Spor salonuna gelmeye devam etti ama sadece kafeteryada çalıştı. İş çıkışı gidip kahve içiyorum. Berivan o kadar küskün ki ağzımı açıp iki laf etsem kırılacak diye hep susuyorum. Akıl danışacağım biri olsa ne yapacağımı soracağım. Ama kimsem yok. Annem zaten Berivan'ı istemiyor. Antrenör çocuk Berivan'ı tekrar başlatmak için gelip gidip anlatıyor bir şeyler...

Geçen hafta salı günü. Berivan'ın yine terlediği bir anda uzanıp saçlarını gözünün önünden çektim. Baktı. Gülümsedi. "Sen de olmasan ne yapardım!" dedi. Ben o gece sevinçten hiç uyumadım. Belki Berivan boksu bırakır, belki benim kamburum mesele olmaz, belki biz kavuşuruz diye "belkileri" sıraladım. Şimdi umutla bekliyorum. Bakalım nasıl olacak...Gelişme olursa yine haber veririm. ederim....Baki selam...